

at trodse dem. Vi lejrede os udendvidere paa en Grønning midt i Skoven, fik Madkurvene og en Kaffemaskine frem og havde det dejligt. Saa paa engang faar vi allesammen som et Slag paa Munden. Lige imod os kommer to Mænd, det var selve Baronen og en Skovbetjent. Baronen havde Ord for at være en stor Grobrian, og bare hans Udseende var da ogsaa frygtindjagende nok. Han var en stor, svær Mand, rødblaa i Ansigtet som en Kalkun. Vi vidste ikke, hvad vi skulde gøre, og var gruelig forskrækkede allesammen. Saa rejser Deres Moder sig, skænker i en Fart en Kop Kaffe og gaar med den i Haanden tvers over Græsset lige imod Baronen. Jeg ser hende endnu ganske tydelig for mig i en lyslilla, klar Kjole og en stor, kalecheformet Straahat med Blomster paa, som man dengang brugte. Hun havde saadan en nydelig lille Figur og dertil en Gang saa let og svævende, saa det var en Lyst at se. Saa nejede hun for Hr. Baronen og bad ham nok saa skælmisk gøre os den store Ære at være vor Gæst i det Grønne. Det var mere end han kunde modstaa. Han var i Grunden en godhjertet Mand, og det endte da ogsaa med, at han indbød os til at gæste ham paa Slottet paa Tilbagevejen og smage paa hans Champagne. Den Dag glemte vist ingen af os siden. Har Deres Moder aldrig fortalt derom?"

„Nej.“

Toget standsede ved Købstaden, hvor den snaksomme Gamle steg ud. Per var glad ved at blive alene. Præstens Fortællinger havde gjort et eget forstemmende Indtryk paa ham.

Idet han kørte videre, tænkte han paa, hvor lidt han i Grunden kendte til sin mødrene Slægt og Moderens Ungdom. Mens det altid havde været Faderen en stolt Tilfredsstillelse at minde sin Opvækst og fortælle om Livet i sin Faders og Farfaders fattige Præstegaard, havde Moderen ligesom haft en Sky for at tale til sine Børn om sit Hjem og sine Paarørende. Hendes eneste Broder, der var Læge et Sted paa Fyn, havde Per ikke engang set. Han kom aldrig i Præstegaarden, og hans Navn nævntes kun sjelden der.

Per blev siddende ved Vinduet med Haanden under Kinden og saae mismodig ud paa de forbidrejende Marker, hvorover det allerede var begyndt at mulme. Og han begyndte at forstaa det uvilkaarlige Gys, der var gaaet ham gennem Sjælen hin Dag under Læsningen af Moderens efterladte Brev.